

Yeter ki Sen İste

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Eylül 2025

“Ordayımdır ama yok sayılırım.”(Alıntı)

Bir öğreti babında kanıksanmış değerler ve havalandırmaya hapsolmuş bir güvercin gibi kanatlandığımda yüreğimin yerinden çıkacakmışçasına çarptığı ve işte göz bebeklerim büyüyor ve daha büyük adımlar atıyorum belki de kullanmadığım o atıl hafızada saklıdır söyleyemediklerim ya da kolektif bilinç altında tolere ediyorum bildiklerimi.

Rüzgarlı bir hava nasıl da aldatı renklerse çapkın ve temkinli ve bir gök kuşağı olduğumu tahayyül ediyorum elbet sindiremediğim ne varsa alt bilincime postalıyorum.

Büyük ayı uykuda. Küçük ayı da. Ortanca ayı ise asla tabi olmuyor gökyüzüne.

Kırılan sözcükleri ay ışığı aydınlatıyor.

Kırılan kalbimi gece kapatıyor.

Bense hayatın kapısını hızlıca çarpıp çıkıyorum zihnimde tıklıp kaldığım o ufacık sandık odasından ve işte hayatta asılı kalmanın verdiği boğuculuk ile sözüm ona aklımın tüm gri hücrelerini yıkayıp bir seferliğine çamaşır ipine asıyorum.

Ve geceyi deviriyorum ayağımla.

Pabuç gibi büyük dili öfkemin elbet nemalandığım saçmalıklarını insanların ört bas etmeye çalışıyorum: evet, çalışıyorum ama silah geri tepiyor.

Naylon faturalar da yıkamaya tabi tutuluyor lakin görmezden geliyorum.

Sabah oldu madem. Çıkıyorum balkona ve kafatasımdaki geçici boşluğu yeniden yıkanmış ve kurumuş nöronlarımla dolduracağım ama bir görüyorum ki: beynim çekmiş ve küçülmüş ve sinir hücrelerimin çoğu silinip süpürülmüş artık hani akli evvel gelip de ipten çaldıysa aklımı.

İçine düştüğüm boşluk ne ki kafa tasımın asla dolma imkanı yok iken ve hatırlamıyorum hiçbir şeyi en başta kim olduğumu ve adımları da.

Sözcükler gelmiyor artık ilham perimin eşliğinde.

Hesap makinemdeki o akmış pil gibi de yapış yapış zihnim: ne sıcak ne soğuk.

Ne mutluyum ne derdest.

Fasılalardan öylesi ki...

Fısıltılar konaklanıyor omzuma ama ne dediklerini anlamıyorum ve aynaya bir yöneliyorum ki:

Benden eser yok aynadaki yansımamdan.

Kapı zili çalıyor ve ne yapmam gerektiğini akıl edemiyorum oysaki günler evvel dememiş miydi Ayten: “Bu akıl sana fazla. Azıcık da bana ver.”

Kabullenmediğim bir ön görüşü çünkü akıllı olduğum değil tek gerçek sadece aklımı boş yere harcadığım ve dünün hatıralarından ve acılarından kurtulmak adına zihnimi yıkamam gerektiğine nasıl karar vermişken.

Posta güvercinleri dadanıyor balkona ve gagalarında taşıdıkları onca zarfı yere bırakıyorlar ve geldikleri gibi gidiyorlar.

Bana posta koyan artık her kimse.

Midemden sesler geliyor ve tornavida ile oymak geliyor içimden midemi ve hissettiğim duygunun neye denk düştüğünü anlamıyorum ve üstüme kat kat kazak giyiyorum midemin gurultusu geçsin diye.

Salona geçiyorum ve odanın ortasında duran kocaman bir camdan kareye denk düşüyorum. Bir düğme var üstünde ama ben düğmeye basacağıma elimdeki tornavida ile cam ekranı parçalara ayırıyorum derken midemdeki yanma geçiyor.

Mutfaktan sesler geliyor ve kulağıma musluğa dayıyorum ve basan sıcaklığı alt ediyorum demek ki musluktan gelen tıs sesi üşümeme iyi geliyor. Kapı zili ise hala çalmakta ve en yüksek tonlamadan soruyorum kimin geldiğini ve havada asılı kalan soru işaretine asiyorum kendimi adeta bir çengel gibi ve havada sallanıyorum adeta bir soru işareti değil de evin ortasına kurulmuş salıncak gibi.

Dışarıdan biri sesleniyor ve yanıt veriyorum:

"Alo..."

Bir siren sesi duyuyorum ve acı ile bağırarak ambulansın arkasından bağırıyorum:

"Mekanın cennet olsun."

Peki, ben neredeyim?

Cennet neresi cehennem neresi?

Çalan telefon ile geliyorum kendime ve nasıl bir davranışta bulunmam gerektiğini kestiremiyorum yekten camdan fırlatıyorum telefonu.

Zihnimi tırmalayan bir şeyler var. Elbet içime düşen kurtlar boş kafamda yuva yapıyor ve inanılmaz bir baş ağrısı nüksediyor.

Banyoya yöneliyorum ve kapının arkasında duran şişeye takılıyor gözüm: çamaşır suyu.

Tanıdık geliyor suyun varlığı ama bilemiyorum ne yapmam gerektiğini ve başıma dikip içiyorum.

İçimin yanması geçti mi ne?

Gözlerim büyüyor bu sefer antrede duran ayakkabıları gözlerime yerleştiriyorum elbet oturmuyor usulca ve ben sadece deniyorum neyi ne yapmam gerektiğini bilmez bir şekilde sonra da ayağım halıya takılıp yüzü koyun düşüyorum yere ve içimdeki fenalık her yere taşıyor ve köpük köpük kusuyorum. Her yer bulamaç içinde ve içimdeki çamaşır suyunu çıkarırken bir de bakıyorum ki içim ve yer döşemesi bembeyaz olmuş.

Aklımda balkondaki ipten takılı çekmiş beynimde.

Hani, diyorum acaba eski haline dönüşmüş müdür?

Akıl erdirilecek gibi değil ama...

Derken yöneliyorum balkona ve güvercinlerin balkona yığıldıkları posta zarflarına rastlıyorum bir de kanadı kırılmış ya da gözleri oyulmuş hatta kopmuş kafaları ile yerde cansız serilmiş kuşları bir görüyorum ki...

Midem kazınıyor yine.

Güvercinleri birbiri ardına dişliyorum ve boş midemi kanları ile dolduruyorum ve inanılmaz bir şekilde canlanıyorum. Aklımı ipten unutmuş ve kurutmuş olmanın verdiği hicapla kolaçan ediyorum zihnimi: hala boş hala ağrıyor hala bana dair bir şey de hatırlamıyorum.

Yerdeki zarfları alıyorum elime ve içinden bir bir dökülüyor sözcükler. Ne mi?

“Aferin sana.”

Garipsiyorum ve bunu kimin demiş olacağını tartıyorum zihnimde lakin içi boş bir beyin de artık ne işe yararsa.

Diğer zarfı alıyorum kanı da bulaşmışken ölü posta güvercininin.

“Vazifeni layığıyla yerine getirdin.”

İçim kanıyor.

Yüreğim de.

Yine de adlandıramıyorum ve bir sözcük arayışında iken ansızın aklıma ismim geliyor ve gülümsüyorum.

Beni makaraya alan birileri var kim olduğunu tahmin edemediğim.

Kapı zili ısrarla çalıyor ama aldurmuyorum.

Diğer zarfı alıyorum kırık kanadına sıkışmış iken bir diğer güvercinin.

“Git ve kapıyı aç.”

Talimat veren biri var kim olduğunu bilmediğim bu sefer sokak kapısına yöneliyorum ve bir hışımla açıyorum:

Yerde bir kutu. Epey büyük ve de ağır. İçeri taşıyorum ve kimseye rastlamıyorum kapıyı açtığımda.

Odanın ortasında tarafımca açılmayı bekleyen kocaman bir kutu üstelik epey de ağır.

Tıpkı önceki hayatımda her şeyi ağırdan almış olmamdan mı ne kutuyu açmakta tereddüt ediyorum.

Ansızın saldırıyorum kutuya ve deli gibi sallıyorum ve içinden gelen sese kulak veriyorum:

“Korkma. Korksan bile korkunun üstüne gitmelisin.”

Parçalıyorum kutunun kapağını. Ne mi görüyorum?

Sadece boşluk ve de boş bir kutu tıpkı kaybettiğim aklım gibi boşluğa düşmüş ben ve bir kutu ve de bilmediklerime eklenen bir halka.

Bildiğim her şeyi unutmuş biri olarak ve de geriye dönme ihtimalinin olmadığı en azından kalan aklımla iyi kötü bir gün geçiriyorum ve senelerdir beni üzen ve yoran her şeyden herkesten bihaber ve de uzak iken...

Sadece bir boşluk üstelik ben seneler evvel boşa düşmüş bir vatandaş iken.

Sadece uyduğumu hissediyorum ve dün de kalan korkularımdan da eser kalmadığını biliyorum artık.

Daha doğrusu bildiğim tek şey hiçbir şey bilmediğim.

Bedensizim de.

Ruhsuz.

Akılsız.

Ama yaşayan bir organizma ve anılarımdan tekine bile rastlamadığım ve yarınlar için de endişelenmediğim...

Yalnız olduğumu bilsem de bir şüphe düşüyor içime:

Yoksa yalnız değil miyim?

Ya, kulağıma çalınan fısıltılar neyin nesi?

Kimim ben?

Neredeyim?

İçimdeki boşluk yetmezmiş gibi içine düştüğüm boşluk ve işte tüy kadar hafifim.

Fısıltılar kesilmiyor ve son duyduğum sonra ise...

"Geriyeye dön artık. Gittiğin yerden geriye dön."

"Bunu yapamam."

"Yapabilirsin tıpkı tüm korkularının üstüne gittiğin gibi."

"Yine aynı hayatı mı yaşayacağım? Kifayetsiz bir fabrika işçisi ve karısının onu terk etmesinden korkan ve aralıksız aşağılanan. Ne yani, fakirlik suç mu ya da mutsuz olmak ya da..."

"Uyanmak zorundasın an itibari ile yoksa seni artık ben de dâhil olmak üzere kimse geri getiremez."

"Canım yanıyor."

"Geçecek yeter ki aç gözlerini."

"Beynim uyuşuyor adeta elektrik verilmiş gibi."

"Sık dişini. Elimi sık dediklerimi duyuyorsan."

"Sesimi duyuyor musun?"

"Ya, sen benim sesimi duyuyor musun? İnan ki çok kolay geri gelmen yeter ki sen iste."

"Korkularımdan korkmak istemiyorum ama artık."

"Korkularından sonsuzluğa kadar kurtuldun. Aç hadi gözlerini."

"İnsan olmaktan korkma. Acı çekmekten de korkma. Hiç kimse olmaktan bin kat iyidir hissettiklerin ve acılarını sev ve insanlığını sev ve..."

"Ya, boşalan zihnim?"

"Zihninin yerli yerinde duruyor sadece haddinden fazla korkmuşsun ve artık buna gerek yok."

"Buradayım."

"Aramıza hoş geldin."

"Yok saymayacak mı beni dünya yeniden?"

"Sen hep vardın ve de varsın ve var olacaksın."

"Ya, onlar bunu kabul edecek mi?"

"Yeter ki mutabık ol varlığınla ve seni yok sayanlara asla aldırma. İnan ki değmez buna."

"Eşim nerede? Terk etti beni, değil mi?"

"Günlerdir uyumadan aralıksız başında bekledi senin ve senin onu sevdiğinden de fazla seviyormuş seni."

"Ne yani, yaşıyorum diye sevinecek mi?"

"Değdi mi?"

"Değdim de."

"Nasıl yani?"

"Oradaydı. Ona dokundum."

"Bilmiyorum kim olduğunu ama gözlerimi alamadım."

"Anladım ama kimse için değmeyeceğini anlamışındır umarım."

"Midem gurulduyor."

"Başka?"

"Telefonun çalıyor, doktor."

"Başka?"

“Televizyonda ne kadar saçma program varsa seyretmek istiyorum ve boş boş bakmak.”

“Bana boşluktan bahsetme sakın. Yetmedi mi içine düştüğün boşluk ve de içinde saklı tuttuğun?”

“O kutuda ne vardı? Hani geride bıraktığım...”

“Zamanı gelince öğreneceksin sadece rahat bırak kendini. Hem şimdi karını çağıracağım üstelik sana vereceği müjdeli bir haberi var. Anlaştık mı?”

“Yağmur mu yağıyor? Oysaki ben gittiğimde hava...”

“Birazdan diner yağmur tıpkı yakalandığın fırtınanın dindiği gibi.”

“Hayır, yağsın hep yağsın ki ben de kalan mazimden tamamen arınayım. Yemek kaçta?”

“Hoş geldin aramıza.”